

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Στον πύργο του μαρκηρίου Κάουλορ-Παρνίτες φιλοξενείται ο Φίλιππος της Μάνουας, πρίγκηπ του Γκονζάγκας, τὸν ὁποῖον ὁ πυρροσκόπος πρὸκειται νὰ πατηρήσῃ μετὰ τὴν κόρη του Ἀδύη. Μὰ ἡ Ἀδύη εἶναι παντρετὴ μυστικὰ πρὸ τετραετίας μετὰ τὸν δούκα Φίλιππο του Νεβέρ, ὅλο στένο τὸν πρίγκηπα τοῦ Γκονζάγκας, μετὰ τὸν ὁποῖον ἔχει ἀποκτήσει καὶ παιδί. Ὁ πρίγκηπ τῆς Γκονζάγκας, ὁ ὁποῖος τὸ ξέρει αὐτὴ, ἔχει ἀναθέσει στὸν ἐπιστόλῳ του Πετρόλ νὰ συγκεντρώσῃ τοὺς καλύτερους σαβαντῆς τῆς Γαλλίας, γιὰ νὰ δολοφρονησὸν τὸν Νεβέρ, γιὰτὶ ἐστὶν, ἐκτός τῶν ἄλλων, εἰς τὸν κληρονόμησιν, ἑπειδὴ εἶναι ἐξωλόγος του. Ὅλας αὗται ὁμοίαι περὶ μαθαίνει ὁ περιήμος γιὰ τὴν ὁμορφίαν του καὶ τὴν ἀνδρεία του δεκαοκταετῆς ἵπποτος Ἀγκαρντέρ, ὁ ὁποῖος ἀποφασίζει νὰ ὠσῆν τὸν Νεβέρ καὶ τὴν κόρη του. Πράγματι δὲ κατορθώνει νὰ πάρῃ τὴν κόρη του Νεβέρ, κ' ἔπειτα, ἔχοντας τὴν στὴν ἀγκαλιά του, ἀποκρούει μαζὺ μετὰ τὸν πατέρα τῆς τὴν ἐπιθεσίαν τῶν μπράβδων. Μὰ πῶς αἱ δύο ἡμέρας θριαμβικῶν ἀδασαῶν ὁ πρίγκηπ τῆς Γκονζάγκας γλιτωρεὶ ἴσουλαι ἀπὸ σκοταδῶν καὶ δολοφροσῶν τοῦ Νεβέρ, βυθίζοντας τὸ σπαθὶ του στὴν κόρη του. Ὁ Ἀγκαρντέρ μὲν μόνος, μὰ κατορθώνει νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τοὺς δολοφρόνους, παίρνοντας μαζὺ του καὶ τὴν κόρη του Νεβέρ. Δεκαεπταετηρὶα χρόνια περνῶν καὶ ὁ Γκονζάγκας, ὁ ὁποῖος παντρεύτηκε τὴν Ἀδύη, μεταβάλλει τὸ μέγαρό του στὸ Παρίσι σ' ἕνα εἶδος ἐμπορικοῦ χρηματιστηρίου. Στὸ διάστημα αὗτος τῶν δέκα ἐτηρῶν χρόνων πῶς πέρασαν ὅλοι οἱ μπράβδοι, πῶς ἔλασαν μέρος στὴν ἐπιθεσίαν ἐναντίον τοῦ Νεβέρ καὶ τοῦ Ἀγκαρντέρ, βρίσκονται σκοτωμένοι μυστηριωδῶς, μὲ μίαν σπαθιὰ ἀνάμεσα στὰ μάτια. Τελευταῖον ἀπ' αὐτοὺς σκοποῦνται ὁ Φάεντσα κ' ὁ Σαλιάν, πῶς βρίσκονται νεκροὶ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, μέσα στὸ ὅτιο ὁ Γκονζάγκας κρατοῦσε ἀπὸ φυλακισμένην, γιὰ ἄγνωστο αἶμα, μίαν ὄρασην Ἰσπανίδα, τὴν Ἰνδία Κροός, καὶ τῆς ὁποίας τὴν ἐπιθεσίαν τοὺς εἶνε ἀναίθετος. Τὴν νύκτα αὐτὴ ὁ Γκονζάγκας τὴν προορίζει γιὰ νὰ τὴν παρουσιάσῃ στὴν αὐγὰ του ὡς τὴν κόρη του Νεβέρ καὶ νὰ ἐκασφαλίσῃ ἐπὶ τὴν κληρονομία του. Καὶ πράγματι, συγκαλεῖ ἕνα οἰκογενειακὸ συνέδριον, τὸ ὁποῖον θὰ κρίνῃ σχετικῶς μετὰ τὴν κληρονομία τοῦ Νεβέρ. Στὸ συνέδριον αὐτὸ παρουσιάζεται ἀδασα ἡ Ἀδύη, ἀποφασισμένη νὰ ὑπερασπισθῇ μετὰ κάθε τρόπο τὰ δικαιώματά της κόρης της. Ἐκεῖ μὲν φωνὴ μυστηριωδῆ, πῶς τὴν ἄκουει μόναν αὐτὴ, τῆς ἀπαγορεύει τὴς ἀπαντήσεως τῆς κ' ἡ ἀπάντησις αὐτῆς εἶναι τόσο ἀποστοματικῆς, ὥστε ὁ Γκονζάγκας γάνει τὸ παιγνίδι, πληροφοροῦνται ὅμοιαι ἀμέσως ὅτι ὁ Ἀγκαρντέρ μετὰ τὴν κόρη του Νεβέρ κρύβεται σ' ἕνα σπήτι τῆς ὁδοῦ Σάντο καὶ στέλλει τοὺς ἀνθρώπους του ν' ἀπαγγείλῃ τὴν νύκτα. Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἀρχίζει ἡ ὁμηροποιεῖς τοῦ Ἡμερολογίου, στὸ ὁποῖον ἡ κόρη τοῦ Νεβέρ διηγεῖται τὰ περὶ τῆς χρονίαι κοινῆς τῶν Ἀγκαρντέρ.

(Συνεχίει ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Ἔνα πρωὶ, πῶς ὁ Ἑρρίκος εἶχε φύγῃ, κατὰ τὴ συνήθειά του, νωρὶς ἔξω, μὴν'α στὴν κἀκίρη του γιὰ νὰ τὴν ταχυποιοῦσῃ. Τὸ γραφεῖο του, τὸ ὁποῖο πᾶντοτε κλειδωνε κ' ἐπαίρειν τὸ κλειδί μαζὺ του, παραδόξως τὸ εἶχε ξεχάσει ἀνοιχτό. Ἐπάνω στὸ γραφεῖο, θρισκόταν ἕνα πακέτο χαρτί μέσα σ' ἕνα φάκελλο, κτηρομένο ἀπ' τὸ χρόνο. Ἀπάνω στὸ φάκελλο ὑπῆρχαν δύο σφραγιδες ὁμοίαι μετὰ τὴν οἰκόσημα πῶς εἶχαν χαραχθῆναι ὡς ἐμβλήματα τῆς Ἀστανικῆς λέξι: «ΑΙΣΙΝ». Ὁ ἐξομολογητῆς μου, τὸν ὁποῖο ρώτησα νὰ μᾶθω τί σήμανε ἡ λέξι αὐτή, μοῦ ἀπάντησε: «Εἰμ' ἔδω!»

Θυμᾶσαι, μητέρα μου; Ὅταν μετὰ εἶχαν ἀπαγάγει κ' ἔβρεξε πίσω ἀπ' τοὺς ἀπαγωγείους μου γιὰ νὰ με ὠσῆν, φώναζε αὐτῆς τῆς λέξεως: «Εἰμ' ἔδω!... Εἰμ' ἔδω!»

Ὁ φάκελλος εἶχε καὶ μίαν τρίτη σφραγιδα, πῶς φαίνονταν σὸν ν' ἀνήκῃ σ' ἐκκλήσια ἢ σὲ παρεκκλήσιο. Εἶχα δὴ τὰ χαρτί αὐτὰ κ' ἄλλοτε: Τὴ ἡμέρα πῶς φύγαμε ἀπ' τὸ πανδοχεῖο, τοῦ ὁποῖου ὁ ἰδιοκτήτης μᾶς εἶχε προδώσει στοὺς διώκτες του, ὁ Ἑρρίκος Ἐσαγύριος σ' αὐτὸ μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ τὰ πάρῃ, ἑπειδὴ τὰ εἶχε ἀφήσει ἐκεῖ ἐπάνω σ' ἡ δὴ τῆς φουγιῆ μας. Ὅταν μάλιστα τὰ ξαναβρῆκε ἀθικτικῶς, ἡ δὴμ τῶν ἔλαυσε ἀπὸ χαρὰ. Τὸ θυμᾶσαι πολὺ καλά αὐτὸ.

Πλᾶν στὸ φάκελλο, πῶς δὲν εἶχε καμιά ἐπιγραφή, ὑπῆρχε ἕνα χαρτί, πῶς μοιαζε μετὰ κατὰ ἄλλο, γραμμένον τελευταία. Δὲν ἔβρι ἀν ἔκασαν καλά, μὰ τὸ διάβασα... Τὸ ἔκασαν αὐτὸ, μητέρα μου, γιὰτὶ λαχταροῦσα νὰ μάθω γιὰ πῶς ὄλογο ὁ Ἑρρίκος θάφουγε σὲ ταξεῖδι καὶ θὰ μ' ἐγκατέλειπε γιὰ πόσο καιρὸ. Μὰ δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο γραμμένον στὸ χαρτί αὐτὸ, παρὰ ὀνόματα καὶ ἡμερολογίου. Δὲν ἤξερα κανένα ἀπ' τὰ ὀνόματα αὐτὰ. Ἦσαν χρο-

ρις ἄλλο, τὰ ὀνόματα τῶν ἀνθρώπων, πῶς ὁ Ἑρρίκος ἐπρόκειτο νὰ δὴ κατὰ τὴν διάρκειαι τοῦ ταξεῖδιού του.

- Σοῦ ἀντιγράφο ἔδω, μητέρα μου, τὸν κατάλογο αὐτό:
- 1ος. Λοχαγὸς Λορραίν, Νεάπολις.
  - 2ος. Στάουπιτζ, Νυρεμβέργη.
  - 3ος. Πίντο, Τουρίνο.
  - 4ος. Πέπε, Γλασκῶθ.
  - 5ος. Τζόελ ντὲ Ζούγκαν, Μορλαί.
  - 6ος. Φαέντσα, Παρίσι.
  - 7ος. Σαλιάντι, Παρίσι.
  - 8ος.
  - καὶ 9ος.

Πλᾶν στὸν 8ο καὶ στὸν 9ο, δὲν εἶχαν γραφῆ ἀκόμα ὀνόματα.

V
Ο ΝΕΑΡΟΣ ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Πρὶν προχωρήσω, μητέρα μου, στὴν ἀφήγησί μου, θὰ σοῦ τελεῶσθαι τὴν ἱστορία αὐτῶν τοῦ καταλόγου.

Ὅταν ὁ Ἑρρίκος Ἐσαγύριος ἀπ' τὸ ταξεῖδι του, ἔπειτ' ἀπὸ δύο χρόνια, ξαναεῖται τὸν κατάλογο. Πολλὰ ἀπ' τὰ ὀνόματα ἦσαν ἀσυσμένα ἀπ' αὐτόν. Ἦσαν ἄλλα τὰ ὀνόματα ἐκείνων πῶς ὁ Ἑρρίκος εἶχε συναντηοῖ στὸ ταξεῖδι του. Ἀντιθέτως, στοὺς ἀριθμοὺς 8ον καὶ 9ον εἶχαν προστεθῆ δύο ἀκόμα ὀνόματα. Ἰσοῦ ὁ κατάλογος, ὅπως ἦταν τότε:

1. Ὁ λοχαγὸς Λορραίν ἦταν σθυσμένος μετὰ μίαν κόκκινη γραμμῆ.
2. Ὁ Στάουπιτζ ἦταν ἐπίσης σθυσμένος. 3, 4 καὶ 5. Ὁ Πίντο, ὁ Τζόελ ντὲ Ζούγκαν κ' ὁ Πέπε, ἐπίσης σθυσμένοι. Τὰ ὀνόματα τῶν ἀριθμῶν 6 καὶ 7, ὁ Φαέντσα κ' ὁ Σαλιάντι παρέμειναν ἀθικτοί. Στὸν ἀριθμὸ 8 εἶχε προστεθῆ τὸ ὄνομα: Ντὲ Πετρόλ, Παρίσι, καὶ στὸν ἀριθμὸ 9 τὸ ὄνομα: Πρὶ γκηφ Γκονζάγκας, Παρίσι.

Ἐκασαν δύο χρόνια νὰ τὸν ἴδω, μητέρα μου! Δὲν ἔβρι πῶς μπόρεσα κ' ἔζησα τόσες ἡμέρας, χωρὶς νὰ τὸν ἴδω!... Ἄν με χωρίζαν ἀπ' αὐτόν σήμερα, εἶμαι θεσάια πῶς θὰ πέθαναι.

Κατὰ τὴν διάρκειαι τῆς ἀπουσίας του, ἤμουν κλεισμένη κ' ἀσφαλισμένη ἀπὸ κάθε κίνδυνον τὸ μυστηριῶν τῆς Μεταμορφώσεως. Ἡ μοναχῆς του μοῦ φερνόντουσαν με ἀπεραντὴ καλωσύνη. Μὰ, ἀλλοίμονο, δὲν μπορούσαν νὰ με παρηγορήσουν... Ἡ χαρὰ μου εἶχε φύγει μαζὺ μετὰ τὸ φίλο μου!... Δὲν ἤθελα πειὰ οὔτε νὰ τραγουδήσω, οὔτε νὰ χαμογελάσω!...

Ὡμὶ μὰ, ὅταν Ἐσαγύριος ἀποζημιώθηκε μετὰ τὸ παραπάνω γιὰ ὅλας αὐτῆς τῆς θλίψεως μου... Ὁ λατρευτῆς μου πατέρα, ὁ φίλος μου, ὁ προστάτης μου, ὁ Ἑρρίκος μου ἦταν κοντὰ μου... Δὲν εἰσκόκα λέξεως γιὰ νὰ τοῦ πᾶ πόσο ἤμουνε ὑποτιμημένην...

Κατὰ τὴν ἐπιστροφή του, ἔ-

Ἐπάνω στὸ γραφεῖο θρισκόταν ἕνα πακέτο χαρτί...

